

Nikodémosz Evangéliuma

A Pilátus akták

I.

1. Miután a főpapok és írástudók tanácsa összegyűlt, Anás, Kajafás, Semes, Dothaim és Gamaliel, Judás, Lévi és Neftali, Alejandro és Jairo, valamint a többi zsidók, mind megjelentek Pilátus előtt vádolva Jézust valótlanosságokkal - így mondták: „Ismerjük, hogy ez az ember Józsefnek, az ácsnak fia és Máriától született, de ő saját magát Isten fiának és királynak mondja, megszentelteti a szombatot és még atyáink törvényét is el akarja törölni. ” - „Miként akarja eltörölni a törvényeiteket?” - kérdezte Pilátus. - „A mi törvényünk tiltja a szombati napon való gyógyítást és ez a gonosz bűvöléssel meggyógyította a sántákat, púposokat, bénákat, vakokat, süketeket, némákat és megátalkodottakat a szombatnapon." Miféle gonosz bűvöléssel gyógyított" - kérdezte Pilátus. - „Ez egy mágus. Belzebúb jóvoltából - és ő a gonosz szellemek ura, aki elűzi őket és mindegyik engedelmeskedik neki" - mondták a zsidók. Nem lehet a démonokat elűzni egy tisztátalan szellem erejével, hanem csak a segítő Isten jóvoltából"- mondta nekik Pilátus.

2. Akkor a zsidók így fordultak Pilátushoz: „Kérjük felségedet, hogy őt a Te törvényszéked elé hozhassuk kihallgatásra." Maga elé hívta ekkor Pilátus őket és így szólt hozzájuk: „Mondjátok meg nekem azt, hogy én - aki csak egy helytartó vagyok - miképpen tudjak kihallgatni egy királyt?" - „Mi nem azt mondtuk, hogy ő király, hanem hogy ő állítja ezt magáról" - felelték a zsidók. Ekkor Pilátus odahívta udvarmesterét és parancsolá: „Vezesd elő hozzám Jézust a teljes udvari szokás szerint". Kiment akkor az udvarmester, s amint megismerte Jézust, hódolattal illette; levette magáról hosszú palástját, azt leterítvén előtte a Földre így szólt Jézushoz: „Uram! Taposs át rajta és lépj be, mert hív Téged a helytartó."

- Amikor a zsidók látták, hogy mit csinált az udvarmester, ordítani kezdtek és azt kiabálták Pilátus felé: „Miért hívatod ezt az udvarmester által, amikor egy kikiáltóval kellett volna berendelni? Tudod-e, hogy udvarmestered hódolattal illette. Leterítette palástját eléje a Földre és kérte, hogy taposson át rajta úgy, mintha a király volna?"

3.) Pilátus hívatta az udvarmestert és kérdezte tőle: „Miért vezetted így elém és miért terítetted palástodat a Földre Jézus lábai alá?” - Az udvarmester így felelt: Kormányzó Uram! amikor Jeruzsálembe küldtek Alejandro kísérelőjeként, láttam őt szamárháton a városba jönni a virágágakkal kezükben örömben rivalgó zsidógyerekek közepette, mialatt sokan elébe terítették ruháikat és azt kiáltozták: „Ments meg minket Te, ki a magasságban lakozol! Áldott az, aki az Úr nevében jön!”

4.) . 4 zsidók ekkor megint ordítózni kezdtek és azt mondták az udvarmesternek: „A zsidók gyerekei a saját nyelvükön kiáltoztak. Hogyan értetted meg te ezt görögül?” Az udvarmester így válaszolt: „Megkérdeztem egy zsidót, hogy mit kiabálnak és ő görögre fordította nekem. ” - Pilátus kérdezte akkor a zsidókat: „Hogyan mondják azt héberül, amit kiáltoztak?” - „Hosanna membrome; baruchamma, Adonai” - mondták. - „Na és mit jelent 'hosanna'. meg a többi? „- kérdezte Pilátus. - „Ments meg minket Te, aki a magasságban lakozol, áldott az, aki az Úr nevében jön” - felelték a zsidók. - „Ha ti magatok tanúsítjátok azt az igazságot, amit a gyerekeitek kiáltoztak, akkor miben hibázott az udvarmester?” - kérdezte Pilátus a zsidóktól. . . de azok nem tudtak válaszolni, hallgattak. - Akkor Pilátus az udvarmesterhez fordult és mondta: „Menj és vezesd elém őt úgy, amint jónak véled”. - Kiment megint az udvarmester és ugyanúgy cselekedett, mint előbb, mondva: „Lépj be Uram. . a helytartó hív Téged!”

5.) De abban a pillanatban, amikor Jézus a palotába lépett, mialatt a zászlótartók kezükben tartották a zászlókat és a rúdra erősített képeket (standardok), a zászlók és a képek meghajoltak és hódoltak Jézusnak. A zsidók ordítózva szidalmazták a zászlótartókat. - Pilátus így szólt hozzájuk: „Nem csodálkoztok azon, hogy a zászlók és képek meghajtva magukat, miképpen hódoltak Jézusnak?” - „Láttuk nagyon jól, hogy azok miképpen hajoltak meg és tiszteltek neki” - felelték a zsidók. - Ekkor Pilátus maga elé rendelte a zászlótarlókat és azt kérdezte tőlük: „Miért cselekedtétek ezt?” - A zászlótarlók így feleltek: „Mi görögök vagyunk és Isteneinket szolgáljuk. Miként hódolnánk mi ennek?. . . De tudd meg, hogy mialatt mi tartottuk a képeket és zászlókat, azok maguktól meghajoltak és hódoltak neki. ”

6.) Akkor Pilátus a zsinagóga főihez és véneihez szólt így: „Válasszatok ki magatok közül erős és hatalmas férfiakat és legyenek azok a zászlótartók, és majd meglátjuk, hogy a zászlók és képek meghajolnak-e megint maguktól?” Kiválasztottak akkor a zsidó vénei 12 erős és

hatalmas embert a népükből, akik átvették a zászlókat megoszolva, hat-hat egy csoportba és felálltak a helytartó törvényháza elé.

Pilátus pedig udvarmesterének szólt: „Vidd ki őt a pretóriumából és vezesd be újra olyan formán, ahogyan jónak véled. ” És Jézus az udvarmester által kísérve kiment a pretóriumából. Ekkor Pilátus odahívta magához azokat a görögöket, akik előbb tartották a zászlókat és képeket és mondta nekik:

„Megesküdtem a császár életére, hogy ha nem hajolnak meg a zászlók és a képek Jézus bejövetelekor - lefejeztetlek titeket. ” . . . és ismételten elrendelte, hogy vezessék eléje Jézust. Az udvarmester ugyanúgy viselkedett. mint az előbbi alkalommal és nagyon kedvesen kérte Jézust, hogy taposson át az ő leterített palástján megint. Jézus pedig átment a paláston és bejött az épületbe. Abban a pillanatban megint meghajoltak a zászlók és a képek és így hódoltak neki.

II.

1.) Amikor Pilátus meglátta ezt. szörnyen megijedt és el akarta hagyni a törvényházat. Mialatt azon gondolkodott, hogy feláll és elmegy, feleségétől érkezett ez az üzenet: „Ne avatkozz bele ennek az igazságosnak a dolgába, mert sokat szenvedtem az éjszaka ezen ügy miatt. ” - Ekkor Pilátus odahívta a zsidókat és mondta nekik: „Tudjátok jól, hogy feleségem könyörületes és sokkal vallásosabb mint ti, zsidók. ” - A zsidók azt felelték: „Igen, tudjuk. ” Pilátus így folytatta: „Hát akkor tudjátok meg, hogy az én feleségem a következő üzenetet küldte nekem: „Ne avatkozz ennek az igazságosnak a dolgába, mert az éjjel sokat szenvedtem ezen dolog miatt. ” - A zsidók erre azt mondták: „Nem mondtuk-e Neked, hogy ez egy mágus? Biztosan varázsolt a feleségednek valami agyrémes álmot. ”

2.) Pilátus akkor odahívta Jézust és kérdezte föle: „Hogy van az, hogy ezek tanúbizonyságot tesznek ellened? . . . Nem felelsz semmit?" - Jézus azonban így válaszolt: „Ha nem lenne hatalmuk erre, semmit sem mondhatnának, de mindenkinek van szája a jó és a gonosz beszédre. ők majd látni fogják. ”

3.) Ekkor a zsidók vénei válaszoltak Jézusnak így: „Mit jelent az, hogy mi majd meglátjuk?. . . Először is Téged a paráznaság hozott a világra; másodsor a Te betlehemi születésed egy

nagy gyermekgyilkosságot okozott; harmadszor a Te apád József és anyád Mária Egyiptomba menekültek, mert feszélyezve érezték magukat a nép között. "

4.) Voltak ott jelen azonban jóakaratók is a zsidók között, akik így mondták: „Mi nem hisszük azt, hogy paráznaságból született, mert tudjuk azt, hogy mikor József megházasodott Máriával. Mária már terhes volt. de nem paráznaságból. "

Ekkor Pilátus azokhoz a zsidókhöz szólt, akik a paráznaságból való születést állították: „Tehát nem igaz az, amit mondtok, mert megtartották a házasságot, amint a ti népetekből valók bizonyítják. "

Anás és Kajafás válaszoltak Pilátusnak így: „Mi mindnyájan azt hirdetjük, hogy paráznaságból született, de ezek nem hisznek nekünk, mert ezek prozeliták és az ő tanítványai. "

Odahívta akkor Pilátus Anást és Kajafást és azt kérdezte fölük: „Mit jelent az a szó, hogy prozelila?" Azok így feleltek: „Azt jelenti, hogy azok görög szülők gyermekei, akik zsidók lettek. " - Azok pedig, akik azt állították, hogy Jézus nem született paráznaságból a következők voltak: Lázár, Aster, Antal, Santiago, Amnes, Zeras, Sámuel, Izsák, Einees, Crispo, Agripa és Judás . . . és azt mondták: . . Mi nem születünk prozelitáknak, hanem zsidó szülők gyermekei vagyunk és az igazságot mondjuk, mivel ott voltunk József és Mária házasságkötésénél. "

5.) Odahívta magához Pilátus akkor ezt a tizenkettőt, akik azt állították, hogy Jézus nem született paráznaságból és azt mondta nekik: „Kérlek benneteket, hogy esküdjetek a Cézár életére, hogy igaz-e az állításotok, hogy nem született paráznaságból. . . ? - Azok így feleltek: „A mi törvényünk tiltja az eskütevést, mert az bűn, de hagyd, hogy ők esküdjenek a Cézár életére - mondva - hogy nem igaz a mi beszédünk és halálos bűnösök vagyunk. " - Pilátus akkor Anáshoz és Kajafáshoz fordult, kérdezve: „. . Semmit sem feleltek erre?" Azok visszamondták: „Te ezeknek adsz hitelt, akik Jézus törvényes születését bizonyítják, mialatt mi mindnyájan azt kiáltjuk, hogy paráznaságból született, hogy ez egy mágus és magát Isten Fiának nevezi. "

6.) Kiutasította ekkor Pilátus a pretóriumból mind a zsidók sokaságát - kivéve ezt a tizenkettőt, akik tagadták a paráznaságból való eredetet és Jézust elválasztotta tőlük. Azután így szólt hozzájuk: „Mi az okuk ezeknek, hogy Jézust meg akarják ölni?" - „Gyűlölük Őt azért, mert szombaton is gyógyít" - felelték ezek.

„A jócselekedeteiért akarják megölni?" - kérdezte Pilátus.

III.

1.) Pilátus megdühödve ment ki a pretóriumából és azt mondta a zsidóknak:

„Az égen ragyogó Napot hívom tanúnak arra, hogy én ebben az emberben semmi bűnt nem találok. " - A zsidók felelték: „Ha nem lenne egy bűnöző, nem adtuk volna át Neked". - Így szólt akkor Pilátus: „Vigyétek el és ítéljétek el a ti törvényeitek szerint. " - . „Nekünk nincs megengedve az, hogy valakit megöljünk" - mondták a zsidók. . . - „Nektek megtiltotta isten, hogy öljetek és nekem nem?" - felelt a helytartó.

2.) És ismét bement a pretóriumba. Magához hívta Jézust és kérdezte: „Te vagy-e a zsidók királya?" - „Magadtól mondod-e ezt, vagy mások mondták neked énrólam?" - kérdezte vissza Jézus. - „Hát zsidó vagyok én talán? A Te néped és a főpapok adtak Téged a kezembe, mit cselekedtél?" - hangzott Pilátus szava. - „Az én királyságom nem e világon van, mert ha itt lenne, az én híveim küzdenének azért, hogy ne legyek a zsidók kezébe adva, de az én királyságom nincs itt. " - felelte Jézus. - „Tehát, Te király vagy?" - kérdezte Pilátus. - „Te mondd, hogy király vagyok, de én azért születtem és azért jöttem a világra, hogy mindenki hallja a hangomat, aki az igazságból való" felelte Jézus.

„Mi az igazság?" - kérdezte Pilátus. - „Az Igazság az égből származik" felelte Jézus. - „A földön nincs igazság?" - kérdezte Pilátus. - Jézus felelte: „Láthatod hogyan esnek ítélet alá azok, akik az igazságot szóják azok által, akik a földön a hatalmat gyakorolják. "

IV.

1.) Es benthagyva Jézust a pretóriumban, kiment Pilátus a zsidókhöz és mondta nekik: „Én semmi bűnt nem találok benne. " - A zsidók így felelték: „Ez azt mondta, hogy hatalma van lerombolni a templomot és három nap alatt újra felépíteni azt. " - „Miféle templomot?" - kérdezte Pilátus. -, Azt, amelyet Salamon épített negyvenhat évig és ez azt mondja, hogy lerombolja és három nap alatt újra felépíti" - felelték a zsidók. - „Ártatlan vagyok ennek az igaznak a véréből, ti majd lássátok" - felelte Pilátus.

2.) Azután Pilátus összehívta a véneket, a papokat és a levitákat és titokban azt mondta nekik: „Ne dolgozzatok így, mert egyik vádatok sem érdemesíti halálra, mert mindegyik a gyógyításokra és a szombat megszenteltségtelenítésére vonatkozik. ” - A vén papok és a leviták így válaszoltak: „Ha valaki a Cézárt káromolja, méltó-e a halálra?” - „Méltó a halálra” - válaszolta Pilátus. - „Ha a Cézárt káromoló méltó a halálra, úgy tudd meg, hogy ez Istent káromolta” mondták a zsidók.

3.) Ekkor a helytartó megparancsolta, hogy a zsidók menjenek ki a pretóriumából és Jézust hívta be, mondva neki: „Mit csináljak Veled” „Cselekedj úgy, ahogy neked adatott!” - felelte Jézus. - „Miként adatott neked?” - kérdezte Pilátus. - Jézus felelte: „Mózes és a próféták beszélnek az én halálomról és feltámadásomról” - A zsidók és akik hallották azt kérdezték Pilátustól: „Miért hallgatod tovább ezt a káromlást?” - „Ha ezek a szavak káromlások, akkor fogjátok el ti káromlás miatt, vigyétek a zsinagógátokba és ítéljétek el a törvényetek szerint” - felelte Pilátus. - A zsidók felelték: „A mi törvényünkben az van írva, ha egy ember vétkezik a másik ember ellen, egy híján negyven ütést érdemel, de ha valaki Isten ellen vétkezik, azt meg kell kövezni. ”

4.) „Fogjátok el hát magatok és büntessétek meg, ahogy akarjátok!” mondta Pilátus. - A zsidók így válaszoltak: „Mi azt akarjuk, hogy keresztre legyen feszítve. ” - „Nem érdemli meg a keresztre feszítést” - mondta Pilátus.

5.) Ekkor körülnézett a helytartó és látta körös-körül a zsidók csődületét és azt is, hogy sokan sírnak a jelenlévők között és felkiáltott: „Nem mind az egész sokaság kívánja halálát”. - A zsidók vénei feleltek erre: „Azért jöttünk mindnyájan, tömegesen, hogy meghaljon. ” - „És miért haljon meg?” - kérdezte tőlük Pilátus. - „Mert Isten Fiának és királynak nevezte magát” - felelték a zsidók vénei.

V.

1.) Ekkor egy Nikodémus nevű zsidó állt a helytartó elé és így mondta:

„Mivel jóságos vagy, könyörgök, engedj nekem néhány szót szólani. ” „Beszélj!” - mondta Pilátus. - És Nikodémus így szólt: „Én így beszéltem a vének, a leviták és Izrael egész sokasága előtt a zsinagógában: mit kívántok tenni ezzel az emberrel? . . . Ő oly csodákat és különös dolgokat cselekszik, melyeket senki más nem tudott tenni és nem lesz képes senki

sem ezekre. Hagyjátok Őt békében és ne forraljatok semmit ellene. mert ha az Ő csodái isteni eredetűek - megmaradnak azok, de ha csak emberi dolgok, úgy elenyésznek. Mert Mózes is, amikor Isten által Egyiptomba küldetett, sok -Isten által előbb jelzett - csodát művelt a fáraó, Egyiptom királya előtt. Es jelen voltak a fáraó előtt James és Jambres. akiket az egyiptomiak isteneknek tartottak és Mózeshez hasonló csodálatos dolgokat műveltek. Mivel csodáik nem voltak isteni eredetűek. elenyésztek azokkal együtt, akik hitték azokat. - Ezért most bocsássátok szabadon ezt az embert, mivel nem méltó a halálra!".

2.) Ekkor a zsidók így szóltak Nikodémushoz: „Te ennek az embernek tanítványává lettél és így az ő érdekében beszélsz. " - „Hát akkor a helytartó is az Ő tanítványa és az Ő védelmében beszél!" - „Nem a császár tette ebbe a méltóságba?" - kérdezte Nikodémus. - A zsidók mérgesen vicsorgatták fogaikat Nikodémus felé, amikor így szólt Pilátus: "Miért vicsorgatjátok fogaitokat rája, hallva az igazságot?" - „Legyen tied az ő igazsága és az ő része" - mondták a zsidók

Nikodémusnak. - „Legyen enyém, mint mondtátok. Amén. . . Amén. " felelt Nikodémus.

VI.

1.) Azután a zsidók egyike lépett a helytartó elé és engedélyt kért, hogy szólhasson. - „Ha valamit akarsz mondani, beszélj!" - mondta Pilátus. - És a zsidó így szólt: „Harmincnyolc évig voltam egy hordágyra dobva, tele fájdalommal. Mikor jött Jézus, sok megszállott és mindenléte betegséggel sújtott ember meggyógyult általa. Akkor megszánt engem néhány fiatal, felszedve hordágyamat és mindenemet elvittek Jézushoz. Jézus, ahogy meglátott, megsajnálta engem és így mondta: 'Vedd fel a te hordágyadat és járj' Es én felvettem a hordágyamat és járok" - „Kérdezd meg őt, hogy milyen napon történt ez?" kiáltották a zsidók a helytartónak . . . és a meggyógyult válaszolt így: „Egy szombat napon volt ez. " - „Nem mondtuk-e neked. hogy szombaton gyógyított és üzte az ördögüket"" - mondták megint a zsidók Pilátusnak.

2.) De másik zsidó jött előre és mondta: „Én vak voltam, már vakon születtem. Hangokat hallottam. de sohasem láttam semmit és Jézushoz érve nagy hangon kiáltottam neki 'Dávidnak fia, könyörülj rajtam'. . . és Ő megsajnálta engem. Szememre tette a kezét és megnyílt a szemem - láttam!"

- Megint másik zsidó jött előre és mondta: „Meggörbült rokkant voltam és egy szavára kiegyenesedtem. ” - Megint másik mondta: „Leprás voltam és egy szavára kigyógyultam. ”

VII.

Egy Berince (Veronika) nevű asszony kiáltott messziről: „Vérfolyásos beteg voltam. Csak megérintettem palástját (szűrjét) és elállt a vérzésem, ami pedig tizenkét év óta állandóan folyt. ” - A zsidók kiabáltak közbe: „Van egy szabálya a törvénynek, mely megtiltja a nőnek tanúkénti szereplését. ”

VIII.

Es a sokaságból sokan, férfiak és asszonyok kiabálva mondták: „Ez az ember egy próféta. aki leigazza a démonokat és azok engedelmeskednek neki”: Pilátus odamondta ezeknek: „Miért nem engedelmeskednek a ti tanítómestereiteknek is?” - Azok így feleltek: „Nem tudjuk”. - Sokan tanúsították azt is, hogy feltámaszotta Lázárt a sírból miután már négy napja eltemették. A helytartó igen ijedten mondta akkor a zsidók sokaságának: „Miért akartok ti mindenáron ártatlan vért ontani?”

IX.

1.) Aztán Pilátus maga elé hívatta Nikodémust és azt a tizenkét férfit, akik Jézus igaz és tiszta származását bizonyították és kérdezte tőlük: „Mit tegyek, mert a nép között már egy forradalom van készülőben?” - „Mi nem tudjuk, majd ők látni fogják” - felelték azok. - Összehívta akkor Pilátus a zsidók csődületét és mondta: „Tudjátok, hogy az a szokásom, hogy a börtönből kiengedek egy elítéltet a kovásztalan kenyér ünnepén. Van a börtönben egy gyilkosság miatt elítélt Barabás nevű rab; és ez a Jézus, akiben én semmi bűnt nem találok. Kit akartok, hogy szabad legyen. . . Jézus, vagy Barabás?” Azok így kiáltozának: „Barabás, Barabás” - „És mit tegyek Jézussal?” - kérdezte Pilátus. „Feszítsd meg” - kiáltották a zsidók és még azt is hozzátették: „Nem vagy a császár barátja, ha ezt szabadon engeded, mert ez magát Isten Fiának és királynak nevezte. És így elismered, hogy ez a király és nem a Cézár. ”

2. A méregtől feldühödve telett nekik Pilátus: „Ti egy lázongó fajta vagytok, akik szembeszálltok a ti jótevőitekkel.” - „Miféle jótevőitekkel?” kérdezték a zsidók. - „A ti Istenetek kihozott benneteket Egyiptomból és megszabadított egy kegyetlen rabszolgaságból. Áthozott

benneteket a tengeren úgy, mintha a földön jártatok volna; élelmezett benneteket a sivatagban és a kőből fakasztott ivóvizet; és mindezek után megmérgeztették őt, amikor egy bikaborjú szobrát imádtátok; és elkeseredett Istenetek ki akart irtani benneteket, amikor Mózes közbelépett értetek és így megszabadultatok a haláltól. Most meg engem vádoltok azzal, hogy gyűlölöm a császárt" - mondta nekik Pilátus.

3.) És felállva el akarta hagyni a törvényházat. De a zsidók megint ordítózásba kezdtek így: „Mi a Cézár ismerjük el királynak és nem Jézust. Különben is a mágusok hoztak Keletről sok ajándékot neki, mint az Ő saját királyuknak és amikor Heródes megtudta tőlük, hogy egy király született, véget akart vetni neki és kivégeztette mind a héber gyermekeket, akik Belénben születtek.

4.) Mikor Pilátus hallotta e szavakat a félelem szállta meg, és miután csendet teremtett a teremben, így szólt hozzájuk: „Ezek szerint ez az, akit Heródes keresett?" - „Igen, ez az" - felelték a zsidók. - Ezek után Pilátus vizet hozatott, a Nap felé fordulva megmosta kezeit és így mondta: „Ártatlan vagyok ennek az igazságosnak a véréből ám ti lássátok. " - Ismételten ordítani kezdtek a zsidók és ezt kiáltották: 'Az ő vére rajtunk és a mi magzatainkon'.

5.) Ekkor elrendelte Pilátus, hogy húzzák szét a törvényszék azon részének függönyét, ahol Jézus állt és mondta neki: „A te néped nem ismer el téged királyának. Ezért elrendeltem, hogy először légy megostorozva. a könyörületes királyok régi szokása szerint és aztán feszítsenek fel abban a kertben, ahol elfogtak. Dimas és Gestas, a két gonosztevő veled együtt lesz a keresztre feszítve."

X.

1.) És kiment Jézus a törvényházból a két gonosztevővel együtt. Ahogyan megérkeztek az elrendelt helyre, Jézust megfosztották ruháitól és egy vászondarabbal övezték. Fejére töviskoronát tettek. A gonosztevőket ugyanilyen módon feszítették fel. - Jézus így szólt: „Atyám. . . bocsásd meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek!" És a katonák megosztották Jézus ruháin. Az egész népség talpon volt és figyelte őket. A zsidó főpapok és a többi főemberek csúfolódva kiabáltak Jézus felé: „Másokat megmentett, most mentse meg magát és ha Isten Fia, szálljon le a keresztről. " - A katonák is hasonlóképpen gúnyolták és keserű ecetet kínáltak neki és így mondták: „Te vagy a zsidók királya - hát mentse meg magadat. " - Aztán felolvasták az ítéletet és Pilátus rendelkezése szerint - Jézus keresztfájára

tették az ő ellene felhozott vád címét, görög, latin és héber szöveggel írva, így: „Ez a zsidók királya. ”

2.) Az egyik felfeszített tolvaj így szólt: „Ha te vagy a Krisztus, mentsd meg magadat és minket is!” - A másik - Dimas - felháborodva szólt társára: „Nem félsz az Istentől, hisz ugyanazon ítélet alatt vagy. De mi gonosz cselekedeteink miatt lettünk jogosan elítélve és ez itt viszont semmi rosszat nem követett el. ” - És Jézushoz szólt így: „Emlékezz meg rólam Uram a Te Királyságodban!” - Jézus így felelt neki: „Bizony mondom neked, hogy ma még velem leszel az örökkévalóságban. ”

XI.

1.) A „hatodik” órája volt a napnak, amikor sötétség lett a Földön, mert elapadtak a Nap sugarai. A nap kilencedik órájában kettérepedt a templom kárpitja és Jézus hangos szóval így kiáltott: „Atyám! A Te kezébe adom lelkemet!” - Az ott lévő százados látva a történeteket, dicsérte Istent, mondva: „Igaz ember volt ez!” - Az egész csődület pedig, akik szemtanúk voltak, melleiket kezdték ütögetni.

2.) A százados mindent jelentett Pilátusnak. Ez hallva a történeteket, feleségével együtt szomorúságba esett és aznap nem ettek és nem ittak semmit. Azután Pilátus a zsidó főpapokat hívatta és mondta nekik: „Láttátok, hogy mi történt?” - Azok viszont csak annyit mondtak: „Egy közönséges napfogyatkozás volt, semmi más. ”

3.) Jézus hívei messze voltak, de az asszonyok, akik vele jöttek Galileából szemlélői voltak mindennek, ami történt. Volt ott egy József nevű ember is a közelben, aki Arimatea körzetének a szenátoraként jelent meg és Isten földi uralkodásának érkezését várta. Ez felkereste Pilátust és elkérte tőle Jézus testét. Azután, amint levették a keresztről a holttestet, becsavarta azt egy tiszta fehér lepedőbe és elhelyezte Jézus testét egy sziklába vésett új sírboltban.

XII.

1.) Amikor a zsidók meghallották, hogy ez a József elkérte Pilátustól Jézus testét, keresték őt, valamint azokat is, akik Pilátus előtt Jézus javára tanúskodtak, Nikodémust és a többit, akik Jézus jó és csodás cselekedeteiről beszéltek. De ezek mindegyike elrejtőzött. Egyedül Nikodémus jelent meg a főpapok előtt, mert az „egyik főembere” volt a zsidóknak, és így szólt

a főpapoknak: „Hogyan jöttetek be a zsinagógába?” - Azok visszafeleltek: „És te? . . . te hogyan jöhettél be, amikor cinkosa vagy neki és az ő pártján leszel az elkövetkezendő időben is”. - „Úgy legyen, úgy legyen!” - felelt Nikodémus. József is megjelent hasonló körülmények között és mondta a főpapoknak: „Miért nehezteltek rám azért, mert kikértem Jézus testét? . . . De tudjátok meg hát azt is, hogy elhelyeztem Őt az én új sírboltomban, becsavarva testét egy fehér lepedőbe és egy nagy követ gurítva a barlang bejáratához. De ti botrányosan viselkedtetek ezzel az igazzal szemben, mert nem volt elég nektek, hogy keresztre feszítettétek, még egy dárdával is átszúrtátok!” - A zsidók akkor letartóztatták Józsefet és elrendelték, hogy legyen lakat alatt bezárva a hét első napjáig és mondták: „Tudod nagyon jól, hogy nem tudunk ma semmit tenni ellened, mert a szombatnap óráiban igen benne vagyunk, de tudd meg, hogy nem fogsz kapni temetést, hanem az ég madarainak adjuk majd a holttestedet.” - József így felelt, Góliáth fennhéjázó módján beszéltek, aki az élő Istent és szent Dávidot gyalázta. De Isten megmondta a próféta szerint: 'Enyém a bosszú és én jutalmazok'. És röviddel ezelőtt valaki, aki nem a test, hanem a szív szerint van körülmetélve, megmosta kezét vízzel, arccal a Nap felé és mondta: „Ártatlan vagyok eme igaz vérétől - ám lássátok”

És ti feleltetek Pilátusnak: „Az ő vére mirajtunk és a mi utódainkon”. Most ezekután attól félek, hogy el fog jönni az Isten haragja rátok és a ti utódaitokra, amint mondtátok.

Amikor a zsinagóga tanácsa ülésezett, elrendelték, hogy Józsefet vezessék elő szégyenteljes formában. Kinyitották a lepecsételt ajtót és nem találták őt az ablak nélküli házban. Az egész nép magán kívül volt, mert a pecsétek érintetlenek voltak és az ajtó kulcsa Kajafás őrizetében volt. - Ezután nem mertek kezet emelni azokra sem, akik Pilátus eltt Jézus védelmében beszéltek

XIII.

1.) És mialatt még a zsinagógában voltak és csodálkoztak József eltűnése fölött, egynéhány ór érkezett azok közül. akiket Pilátus ajánlott a zsidóknak Jézus sírjának az őrzésére, nehogy a tanítványai elvigyék onnan. Ezek elmondták a zsinagóga hercegeinek, papjainak és a levitáknak mindazt, ami történt, így: „Földrengés lett és egy angyalt láttunk az égből alászállni, aki elgurította a sziklát a barlang bejáratától és ráült arra. Fénylett, mint a hó, vagy mint a vilám. Mi ijedségünkben mindnyájan olyanok lettünk, mint a holtak. Azután hallottuk az angyal

hangját, amint azokkal az asszonyokkal beszélt, akik a sírnál voltak. Azt mondta az angyal: "Ne téljelek, a megfeszített Jézust keresitek? . . . Nincs itt, mert feltámadott, miképpen megmondta. Gyerek és nézzétek meg a helyet, ahol feküdt. Most pedig siessetek és mondjátok meg az Ő tanítványainak, hogy halottaiból feltámadt és Galileában van. "

2.) „Milyen asszonyokkal beszélt?" - kérdezték a zsidók. - „Nem tudjuk, kik voltak azok" - felelték az örök. - „Hány órákor volt ez?" - kérdezték megint a zsidók. - „Éjfélkor" - felelték az örök. A zsidók rájuk szóltak így: „És miért nem tartóztattátok le őket?" -, . A félelemtől mozdulni sem tudtunk, mert nem tudtuk elhinni, hogy nappali fény vegyen körül minket. . . hát hogyan emeltünk volna kezet rájuk?" - válaszolták az örök. -. Bizony isten, nem hiszünk nektek" - felelték a zsidók. - Az örök válasza így hangzott: „Annyi jelet láttatok az embertől és nem hittetek neki, hát hogyan adnátok hitelt nekünk? Jogosan esküdtök az Istenre, de Ő is él! Hallottuk azt is, hogy bezártátok azt is, aki elkérte Jézus testét. Az ajtót is lepecsételtétek, és amikor feltörtétek a pecsétet és kinyitottátok az ajtót, a rabotokat nem találtátok ott. Adjátok át ti Józsefet és akkor mi is átadjuk nektek Jézust!" - „József elhagyta a várost" - felelték a zsidók. - „Jézus is feltámadott, miképpen az angyal mondta és Galileában van" - felelték az örök.

3.) E szavak hallatára a zsidók nagyon megijedtek és így szóltak: "Nem szabad ezt így hirdetni, mert akkor mindenki Jézus felé hajlik. " - Tanácskozni kezdtek és hatalmas összeget adtak össze. Azt a sok pénzt odaadták a katonáknak e szavakkal: „Mondjátok azt, hogy mialatt aludtatok, eljöttek az Ő tanítványai és elvitték. Ha pedig ez a hír a helytartó fülébe jut, mi majd meggyőzzük őt és mentesítünk benneteket minden felelősség alól". - A katonák átvették a sok pénzt és aszerint beszéltek. amint a zsidók azt elrendelték.

XIV.

1.) De nemsokára egy Finees nevű pap, egy Adas nevű orvos és Ageo, a levita - Jeruzsálemba érkeztek Galileából és a zsinagóga hercegeinek, papjainak és levitáiknak a következőket jelentették: „Láttuk Jézust a tanítványai között ülve Galileában. a Mamlich-hegyen, amint így beszélt: „Menjete és prédikáljátok az egész világon azt. hogy aki hisz és megkeresztelkedik (baptismo-nak veti alá magát) az üdvözü. aki pedig nem hisz. az megítéltetik. A hívőket kísérni fogják azok a jelek. hogy gonoszokat üznek el, kígyókat ragadnak meg és a mérges italok sem tesznek kárt bennük. Ha kezükkel érintik a betegeket.

azok meggyógyulnak. - És mialatt még beszélt, csodálkozva láttuk, hogy felemelkedett a magasba, az ég felé. "

2.) A zsinagóga vénei, a papok és a leviták akkor azt mondták nekik: „Dicsőítve valljátok meg Izrael Istenének mindazt, amit láttatok és hallottatok úgy, amint azt az imént elmondtátok. " - És akik beszéltek, így szóltak. , . Jehova Istenre esküszünk, akik apáink - Ábrahám, Izsák és Jákob Istene, hogy hallottuk mit mondott és láttuk, amint mennybement. " - És akkor a zsinagóga vénei, a papok és a leviták azt kérdezték tőlük: „Azért jöttetek-e, hogy nekünk mindezt elmondjátok, vagy Isten dicsőítését teljesíteni?" - Azok így feleltek: „Isten dicsőségét kívánjuk szolgálni. " - A vének, a főpapok és a leviták felelték: „Ha Isten dicsőségére vágytok, akkor mire szolgálnak ezek a hamis hírek, amiket elmondtatok a sokaságnak?" - Finees a pap, Adas az orvos és Ageo a levita így válaszoltak a zsinagóga méltóságainak: „Ha azok a szavak, amelyeket elmondtunk és mindazt, aminek szemtanúi voltunk bűnnek minősülnek előttek, itt állunk, tegyetek velünk úgy, amint jónak látjátok". - Akkor azok elővették a törvény könyvét és megeskették őket arra, hogy senkinek sem beszélnek többé ezekről a hallottakról és látottakról. Azután megetették és meggy itatták őket, jól ellátták őket pénzzel, adtak melléjük három kíséret, akik kivezették őket Jeruzsálemből és velük mentek Galilea határáig. Így távoztak el békességgel.

3.) És azután, hogy a három visszatért Galileába, összegyűltek a zsinagóga főpapjai, hercegei és vénei és bezárva maguk mögött a zsinagóga ajtaját, fájdalmasan kiáltottak fel: „Lehetséges, hogy ily csodálatos dolog történt Izrael földjén?"

Akkor Anás és Kajafás szóltak: „Miért vagytok oly izgatottak, miért zokogtok? Vagy nem tudjátok, hogy a tanítványai nagy mennyiségű arannyal vásárolták meg őket, hogy mondják az Isten angyalának leszállását a földre és azt, hogy ő mozdította el a követ is a sír bejáratáról?" - Aztán a papok és a vének is megszólaltak és kérdezték: „Megtörténhetett, hogy a tanítványai ellopták a testét, de miképpen szállt belé a lélek, és életben van Galileában?" - Miután pedig sehogyan sem tudtak válaszolni a történt dolgokra, végülis fájdalommal telve azt mondták: „Nekünk nincs megengedve az, hogy a körülmetéletlenek szavának hitelt adjunk!"

XV.

1.) Nikodémus állt azután a tanács elé, mondva: „Helyesen ítéltetek. Nem ismeritek félre - óh Jehova népe - azokat a férfiakat, akik Galileából lejöttek, a segítőket, az istenfélőket, a

békesség barátait. Mert igaz, hogy ők eskü alatt vallották, hogy látták Jézust a tanítványai között a Mamlich-hegyen, ahogyan tanította őket mindazon dolgokra, amiket tőlük hallottatok és az is, hogy látták, amint a mennybe emelkedett. És senki nem kérdezte meg azt, hogy milyen módon tette ezt? Ahogy minket tanítottak, a Szent Íratok könyvében benne van, hogy Illés (Élias) is mennybe ment. és hogy Eliseus kiabálására Illés ledobta köpönyegét a Jordánra, amin aztán Eliseus át tudott menni a folyón Jerikóba. Itt találkozott a próféták fiaival, akik kérdezték: „Eliseus, hol van Illés, a te urad?” - Eliseus azt felelte: „Felment a mennybe!” - - „Nem ragadta el őt a szellem és ledobta valamelyik hegyre? . . . Menjünk a szolgálóinkkal együtt a keresésére’ - mondták azok Eliseusnak, aki velük ment. Három teljes napon át keresték Illést és mivel nem találták, elismerték. hogy mennybe ment. Most adjatok nekem igazat és küldjünk ki kutatókat Izrael minden határára és lássuk, hogy talán Jézust is elragadta egy szellem és aztán ledobta valamelyik hegyre. " - Mindenki örömmel fogadta a javaslatot és Izrael határait egy expedíciót küldtek Jézus keresésére, de sehol sem találták. Akit megtaláltak, az Arimateai József volt, de senki sem merte őt letartóztatni.

* * *

PILÁTUS AKTÁI

ALÁSZÁLLÁS AZ ALVILÁGBA

Előszó

II. rész

I. (XVII)

1. József felállt és mondotta Annásnak és Kaifásnak: Tényleg, nem csodálatos ahogy hallottuk, hogy Jézus, halála után látva volt élve és hogy fölemelkedett a mennybe. Azonban az sokkal csodálatosabb, hogy fölkelt halottaiból, de nem egyedül, hanem föltámasztott más holtakat is sírjaikból és hogy ezeket látták Jeruzsálemben. De most halljátok tőlem: Mindannyian ismertük azt az áldott Szimeont, a főpapot aki fogta kezeiben a gyermek Jézust a templomban. Ennek a Szimeonnak volt két fia, vér szerinti testvérek és mindannyian ott voltunk elszenderüléseiken és temetéseiken. Menjetek tehát és nézzétek meg sírjaikat amelyek üresek, mert hogy ők föltámasztak és halljátok, ők Arithmatea városában laknak buzgó

imádságban. És tényleg az emberek hallják őket kiáltozni, de ők nem beszélnek emberrel és csendesek mint a halottak. De gyertek, menjünk el hozzájuk nagy tisztelettel és gyengédséggel és hozzuk őket magunkkal és ha hozzájuk illeszkedünk, talán majd ők elmondják nekünk föltámadásuk titkát.

2. Amikor meghallották ezeket a dolgokat, nagyon megörültek. Annás és Kaifás, Nikodémusz, József és Gámáiel elmentek, de nem találták őket sírjaikban ezért elmentek Arithmateába ahol megtalálták őket és lám ők térdepelve imádkoztak. Megcsókolták őket és nagy tisztelettel és istenfélelemmel elvitték őket Jeruzsálembe a zsinagógába. Becsukták az ajtókat és elővették az Isten törvényét, kezükbe adták és megeskették őket Izrael Istenére aki a próféták által szólt, mondván: Hiszitek-e, hogy Jézus az aki föltámasztott benneteket a halálból? Mondjátok meg hogyan lettetek föltámasztva.

3. Amikor Karinusz és Leuciusz meghallották ezt az utasítást, megremegett testük és sóhajtoztak rosszat érezvén szíveikben. És mindketten fölnézvén a mennyre és ujjakkal a kereszt jelét nyelvükre rajzolván, egyszerre szóltak: Adjatok mindegyikünknek egy tekercs papírt és eresszétek meg, hogy leírjuk amit láttunk és hallottunk. Odaadták nekik a tekercseket és mindketten leültek és írni kezdtek mondván:

II.

1. Ó, Uram Jézus Krisztus az élet és a föltámadás a halálból, adj erőt hogy beszéljünk a te méltóságos titkaidról, amelyeket végbevittél a kereszthalálod után, mint amennyiben meg lettünk parancsolva a Te nevedben. Teneked aki parancsoltad nekünk szolgálidnak, hogy embernek ne mondjuk el a méltóságos isteni titkokat amelyeket te végbevittél az alvilágban.

Akkor, amikor mi ültünk ősapáinkkal a mélyben, bizonytalanságban a sötétségtől, hirtelen a Nap arany melege és a bíborszínű fejedelmi fénysugara reánk sütött. És rögtön az emberiség atya a pátriárkákkal és a prófétákkal együtt megörvendezett, mondván: Ez a fénysugár a kezdete az örökké tartó fénynek, amely meg lett ígérve, hogy el lesz küldve nekünk az Ő örök fényéből. Ezután Ézsaiás kiáltva mondta: Ez az Atya világossága csakis az Isten Fia, az szerint amit prófétáltam még amikor a földön éltem: Zebulon földje, Neftálim földje a Jordánon túl, Galilea, nép amely sötétségben járt nagy fényt látott és azok kik a sötétség és a halál földjén laknak, nekik fénylett a világosság. És most eljött és kiviláglott nekünk is itt, nekünk akik itt ülünk a halál árnyékában.

2. És ahogy mindannyian örvendeztünk a fényen amely reánk ragyogott, odajött hozzánk atyánk Szimeon és örvendezve mondta: Dicsőítsétek az Úr Jézus Krisztust, az Isten Fiát, mert én kezeimbe vettem őt a templomban még amikor kis gyermek volt és a Szentlélektől indítva fogadalmat tettem mondva néki: Most hogy látták szemeim a megváltásunkat, amelyet elkészítettél az emberek előtt, világosságot, hogy nemzetek világossága legyen és hogy Izrael népének a dicsősége legyen. Amikor ezeket a dolgokat meghallották, a szentek sokasága meg jobban örvendezett.

3. Ezek után odajött valaki, a vadonban lakó és megkérdezték őt a többiek: Ki vagy te? És ő felelt: Én vagyok János a kiáltás és a Magasságos prófétája, aki eljön az ő arca előtt, hogy elkészítse utait, hogy átadja a megváltás tudását népének, bűneik bocsánatára. Amikor láttam őt közeledni felém, a Szentlélektől indítva mondtam: Nézd, az Isten Báránya, ő az aki elveszi a világ bűneit. És én megkereszteltem őt a Jordán folyóban és láttam a Szentlelket reá leereszkedni galamb formájában és hangot hallottam a mennyből amely így szólt: Ez az én szeretett Fiam akiben kedvem telik.

És most eljöttem-e az ő arca előtt hozzátok ide le, hogy kinyilatkoztassam nektek, hogy ő készül eljönni, habár a napok múlnak, az Isten Fia a magasból jön hozzánk, akik a sötétségben ülnek és a halál árnyékában.

III.

1. Amikor atyánk Ádám meghallotta ezt meg azt, hogy Jézus a Jordánban megkeresztelkedett, szólásra nyitotta ajkát fiának Szethnek mondván: Hirdesd ki fiaidnak a pátriárkáknak és a prófétáknak mind azt amit hallottál Mihály arkangyaltól amikor én elküldtelek a Paradicsom kapujáig, hogy ha lehet Isten küldje el neked angyalával az irgalom fájának olaját, hogy kiszolgáltassa testemnek amikor beteg voltam. Akkor Szeth a szent pátriárkák és próféták közelébe ment és mondogta: Amikor én, Szeth imádkoztam a Paradicsom kapui előtt, nézd, Mihály az Úr angyala megjelent előttem és mondogta: Az Úr küldött hozzád: Én vagyok az aki az ember teste fölött van és mondom neked Szeth, ne áztasd magad könnyeiddel, imádkozni és epekedni az irgalom fájának olajáért, azért amit ki akarsz szolgáltatni atyádnak Ádámnak testi fájdalma ellen, te nem tudod megszerezni és megvigyázni az utolsó napokra és időkre, de vigyázd majd ha 5500 esztendő beteljesedik, akkor majd Isten szeretett Fia eljön a földre, hogy föltámassza Ádám testét és a holtak testét és ő eljön és megkeresztelkedik a Jordánban.

És amikor a Jordán vize elé lép akkor mindenki meg lesz kenve az irgalmasság olajával, mindenki aki hisz neki és ez az irgalmasság olaja lesz minden utódain, nemzeteken, amelyek újjászületnek vízből és Szentlélekből az örök életre. Akkor fog majd Isten legkedvesebb Fia lejönni a földre és beviszi atyánkat Ádámot a Paradicsomba az irgalmasság fájához. A szentek sokasága mind ezeket hallotta Szettől és a pátriárák és a próféták még jobban örvendtek.

IV.

1. Miközben a szentek így örvendeztek, nézd, a Sátán a halál hercege és feje mondta Hádésznek: Készülj fel Jézus fogadására aki azzal áltatta magát, hogy ő az Isten Fia, hol nem más mint egy ember aki félt a haláltól, mint ahogy mondotta: Még a halál előtt is bánatos a lelkem.

Ő sokban az én ellenségem volt, nagy fájdalmat okozván és sokakat akiket vakká, sántává, süketté, leprássá és megszállottá tettem, kígyógyította őket szavával és egyeseket akiket ide hoztam neked (Hádész), ő elvitte azokat tőled.

2. Hádész felelt a Sátánnak, a hercegnek mondván: Ki ő, hogy annyira erős, ha nem egy ember aki fél a haláltól? A föld összes hatalmasságát erőm alattvalóivá aláztam, még azokat is akiket te hoztál nekem és a te erődnek voltak alárendelve. Akkor, ha te erős vagy, milyen fajta ember ez a Jézus aki tudta, hogy fél a haláltól, de ellenállt a te erődnek? Ha ennyire erős volt ember korában, bizony mondom neked, akkor az ő mindenható istenségében egy ember sem tud neki ellenállni. Amikor azt mondta, hogy fél a haláltól, meg akart téveszteni, hogy szégyen legyen rajtad örök időkre. Sátán válaszolt a pokol fejedelmének: Mért kételkedsz és félsz, hogy fogadd Jézust, aki a mi ellenségünk? Én kipróbáltam őt és fölkaavartam ősi népemet a zsidók közül irigységgel és haraggal ellene. Dárdát élesíttettem és egészen átszúrattam őt, epét és ecetet kevertem és ezt adtam neki inni és elkészíttettem a keresztet, hogy kifeszítsem őt és szegeket, hogy átüttesem őt. Az ő halála közel van, ezért el szabad hoznom őt, hogy alattvalónk legyen, neked és nekem.

3. Hádész felelt mondván: Te mondtad nekem, hogy ő az aki elviszi tőlem a halott embereket. Sokan voltak akik a földön éltek és halottakat vettek el tőlem, de nem az ők erejükből, hanem imával Istenhez, és az ők mindenható Istene elvette őket tőlem. Ki ez a Jézus aki saját szava által, ima nélkül elvezette tőlem a halottakat? Meglehet, hogy ő az aki parancsának szava által föltámasztotta az életre Lázárt, aki három napja halott volt, szaga volt és bomlásnak indult, akit

én itt halottként tartottam. Sátán a halál hercege felelt mondván: Az ugyanaz a Jézus. Amikor Hádész ezt meghallotta, azt mondta neki: Én parancslom neked, a te erődre és az enyéimre, hogy ne hozd le ide őt. Abban az időben amikor hallottam parancsának szavát, reszkettem és eluralkodott rajtam a félelem és az összes szellemekkel együtt bajban voltunk. Sehogy sem tarthattuk vissza Lázárt, de ő mint a sas, rázva magát előre lépett nagy mozgékonyssággal és gyorsasággal eltávozott tőlünk és a föld is ugyanúgy amely tartotta Lázár halott testét, visszaadta az életre. Tehát most, hogy tudom hogy az ember aki képes volt ezeket a dolgokat végbevinni, Isten, parancsiban erős és mindenható emberségében és hogy ő az emberiség megmentője. De ha te lehozod őt ide, ő kiszabadítja mind azokat akik itt be vannak zárva a szörnyű börtönbe és saját bűneik láncával meg vannak kötözve, amelyet lehetetlen elszakítani, és el lesznek vitelve az örök életre Istenhez. (Zsolt. 107).

V.

1. Ahogy a Sátán a herceg és Hádész beszéltek együtt erről, váratlanul mint a mennydörgés, angyali kiáltás hallatszott: Távolítsátok el, ó hatalmasságok kapuitokat és legyenek tárva az örökké tartó ajtók, mert a Dicsőség Királya be fog jönni. Amikor ezt Hádész meghallotta mondotta a Sátánnak a hercegnek: Távozz tőlem és menjél ki a házamból, mert ha te vagy a háború hatalmas embere, harcolj a Dicsőség Királya ellen. De mit tudsz te tenni övele? És Hádész kidobta a Sátánt a házából.

Akkor Hádész mondotta gonosz szellemeinek: Csukjátok be a kemény bronz kapukat és rakjátok rájuk a vas oszlopokat és álljatok helyt rendíthetetlenül, hogy legalább tartsuk a védelmet mintsem hogy rabokká váljunk. [v.ö. Zsolt 107]

2. De amikor a szentek sokasága ezt meghallotta, megfeddő hangon mondták Hádésznek: Tárd ki kapuidat, hogy a Dicsőség Királya bejöhessen. Dávid kiáltva mondta: Nem megmondtam előre még amikor földön éltem: Eresszétek őket, hogy hálát adjanak az Úrnak irgalmasságáért és csodáiért amelyeket megmutatott gyermekeinek. Ki törte össze a bronz kapukat és távolította el a vas oszlopokat? Ő kivette őket bizonytalan utaikról. Utána hasonlóképpen Ézsaiás mondotta: Nem megmondtam még amikor a földön éltem: A holtak föltámadnak és azok akik sírjaikban vannak újra fölkelnek és azok akik a föld alatt vannak örvendezni fognak, mert azon a napon amikor az Úr eljön az ő gyógyulásuk lesz. Ezért mondom: Ó halál, hol a te fullánkod? Ó Hádész hol a te győzelmed?

3. Amikor ezt hallották Ézsaiástól, a szentek mondták Hádésznek: Tárd ki kapuidat, mert most le leszel győzve te gyenge és erőtlén. És nagy mennydörgésszerű hang hallatszott amely ezt kiáltotta: Távolsátok el, ó hatalmasságok kapuitokat és legyenek tárva az örökké tartó ajtók , mert a Dicsőség Királya be fog jönni. De amikor Hádész látta, hogy ők kétszer is így kiáltottak, megkérdezte: Ki a Dicsőség Királya?Dávid felelt Hádésznek mondván: E kiáltás szavait tudom, Lelke által ugyanazt prófétáltam és most neked is azt mondom amit az előbb mondtam: Az Úr erős és magasságos, az Úr magasságos a harcban, ő a Dicsőség Királya. Az Úr lenézett a mennyből, hogy meghallja azok sóhajtozását akik bilincsekben vannak és hogy megszabadítsa azok gyermekeit akik el lettek pusztítva. És most te legundorítóbb és bűdös Hádész tárd ki kapuidat, hogy a Dicsőség Királya bejöhessen. Ahogy Dávid így beszélt Hádésszel, a fenség Ura megjelent emberi alakban és megvilágította az örök sötétséget és széttörte az örök kötelékeket. Az örökké tartó fenségének győztese meglátogatott minket, akik itt ülünk áthágásaink mély sötétjében és bűneink, a halál árnyékában.

VI.

1. Amikor Hádész és a halál és a gonosz szellemeik látták ezt, félelem szállta meg őket, úgyhogy ők és kegyetlen szellemeik a nagy világosság és fény láttára, valósággal kiáltván, hogy látták Krisztust hirtelen megjelenni házukban, mondták: Legyőztél minket! Ki vagy te, aki el lett küldve Istentől a mi megtevesztésünkre? Ki vagy te, aki a rothadás minden jele nélkül és fenséged jeleivel megszégyeníthetetlenül összetörted hatalmunkat? Ki vagy te, aki oly hatalmas de egyben oly kicsi, előkelő és kimerült, katona és parancsnok, csodálatos kecses harcos és a Dicsőség Királya, az élet és a halál, aki vitte a keresztet és meghalt rajta?Te aki a sírodban feküdtél, lejöttél hozzánk élve és a te halálodra az összes teremtmény megszólalt és a csillagok megrázkódtak és te szabad lettél halálod által és legyőzted légióinkat. Ki vagy te, aki megszabadítottad a rabokat akiket fogva tartott az ősbűn és visszahelyezted őket kezdeti szabadságukba? Ki vagy te, aki eltakartad saját istenségedet és világosságodat azok elől akik el voltak vakulva bűneik sötétségétől? Ezek után az ördögök légióit félelem szállta meg és mindannyian kiáltották zavarodásuk mámorában: Honnan vagy te Jézus, egy ember aki annyira erős és fényes a maga fenségében és tökéletességében, szeplőtelen és büntelen? Az a földi világ amely örökké alattvalónk volt mostanáig és áldozatot mutatott be javunkra, soha sem küldött hozzánk egy olyan halott embert sem mint te és soha nem adott át olyan ajándékot a Hádésznek. Ki vagy hát te aki oly könnyedén átlépte határainkat és nem hogy

megnagyobbította kínjainkat, de még könnyedén megszabadította az emberiséget bilincseiktől?

Végzetünk vagy te Jézus akiről a Sátán a hercegünk mondta, hogy keresztalálod által megkapod az egész világ feletti uralmat.

2. Akkor fenségében a Dicsőség Királya szétaposta a halált és a földre nyomta a Sátánt a herceget és kiszolgáltatta őt Hádésznek és odahívta Ádámot világosságához.

VII.

1. Akkor Hádész fogadván a Sátánt a herceget, sajnálatos szemrehányással mondotta: Ó romlottság hercege, rombolás fejedelme, Belzebub, angyalok gúnyja és az igaz gyalázója, mért tetted ezt? Mért feszítetted keresztre a dicsőség Királyát és az ő halálával ígértél nagy kárt(tönkretételt)? Mint a hülye, tudtad hogy mit csinálsz! De vigyázz most, mert ez a Jézus világossága által eltüntette a halál sötétségét, összetörte a börtönök erős mélységeit és kiszabadította a foglyokat, kioldozván azok bilincseit. Mind azok akik sóhajtoztak kínjaikban, most örvendeznek ellenünk és imáik által eltűnt uralmunk és valóságunk meghódított és most az emberek egy nemzete sem fél tőlünk. Mindez mellett a halottak akiknek soha nem szabadott volna boldognak lenniük és győzni felettünk és a foglyok akiknek soha sem szabadott örvendezniük, összeesküdtek ellenünk. Ó Sátán herceg, minden gonosz atyja és istentelené, miért tetted ezt? Ők akik a kezdetektől fogva mostanáig elvesztették az életet és a megváltást, most sehol sem hallatszik az üvöltésük, egyetlen egy sóhajuk sem visszhangzik a fülünkben és könnyek nincs jele arcukon, egyiknek sem. Ó Sátán herceg, a pokol kulcsainak birtokosa, az a gazdagságod amelyet megszerezted az áthágás fája által, most elvesztetted a keresztfa által és minden jóléted elveszett. Amikor te fölszögeztetted Jézus Krisztust a dicsőség Királyát, vétetted magad ellen és ellenem. Ebből kifolyólag tudni fogod, hogy milyen örök kínokat és végtelen fájdalmakat fogsz szenvedni fogságomban. Óh, Sátán herceg, a halál birtokosa és minden romlott feje, teneked kellett volna először meglátnod, hogy Jézusban nincs gonoszság. De te jogtalanul keresztre feszítetted őt, aki ellen nem találtál semmi rosszat és hogy áthoztad a mi valóságunkba az ártatlant és az igazságosat és hogy elveszítetted a bűnösök, az istentelenek és a bűnösök lelkét? Amikor Hádész így beszélt a Sátánnal a herceggel, akkor megszólalt a dicsőség Királya és mondta: Sátán a herceg hatalmadban lesz

az idők végezetéig Ádám és gyermekei helyett, meg azok helyett akik az én szentjeim(igazaim).

VIII.

1. És az Úr kinyújtván kezeit mondta: Gyertek hozzám szentjeim, ti akik az én képmásomat és hasonlóságomat hordozzátok. Ti akik a fa által, az ördög által és a halál által le voltatok győzve, nézd, most az ördög és a halál le van győzve a (kereszt)fa által. És egytől egyig a szentek összegyűltek az Úr keze alatt. Az Úr megfogta Ádám jobb kezét és mondotta neki: Béke legyen veled és az összes fiaddal, akik az én igazaim. Erre Ádám leborult az Úr lábai elé és könnyeivel öntözvén lábait hangosan fölkiáltott: Dicsérlek téged, ó Uram, mert felállítottál és nem eresztetted hogy a szégyenem diadalmaskodjon rajtam. Ó Uram Istenem, én kiáltottam hozzád és te meggyógyítottál. Uram te kihoztad lelkemet az alvilágból, megszabadítottad azok közül akik a száralomba mennek. Énekeljetez éneket az Úrnak mindannyian ti szentjei és adjatok neki hálát, mert megemlékezett szentjeiről. Ezért méreg van az ő fölháborodásában és élet az ő jókedvében. Egyszerre a szentek mind térdre borultak előtte és mindannyian megalázták magukat lábai előtt mondván: Te eljöttél, ó a világ jóvá tevője. Amit előre megmondtál a törvénnyel és a prófétáiddal, azt tényleg végbevitted. Jóvátetted az életet a kereszted által és lejöttél hozzánk, hogy a te magasságod kimentsen minket az alvilágból és a halálból. Ó Uram, ahogy te fölállítottad a dicsőség nevét a mennyben és felállítottad keresztedet a földön mint a jóvátétel jelét, ezért állítsd fel a győzelmed jelét, a te keresztedet az alvilágban is, hogy a halál többé ne uralkodjon.

2. Akkor az Úr kinyújtotta kezét és keresztet rajzolt Ádám és a szentek fölé és megfogta Ádám jobb kezét és fölszállt az alvilágból és az ő szentjei követték őt. Akkor szent Dávid hangosan és könnyezve mondotta: Énekeljetez az Úrnak új éneket, mert csodálatos dolgokat művelt. Az ő jobb keze megváltást hozott, és az ő szent karja. Az Úr kinyilatkoztatta megmentő kegyelmét és a nemzetek előtt kinyilatkoztatta igazságosságát. Erre a szentek sokasága felelte: Milyen nagy megtiszteltetésben van részük az ő szentjeinek. Amen. Allelúja.

3. Ezután Habakuk a próféta kiáltva mondta: Te eljöttél az emberek megváltására, hogy kiszabadítsad a kiválasztottakat. Erre a szentek egy hangon mondták: Áldott az, ki az Úr nevében jön. Istenünk az Úr és ő megmutatta nekünk a fényt. Amen. Allelúja. Utána ugyanígy Mikeás próféta kiáltva mondta: Melyik isten olyan mint Te, óh Uram, aki elveszi a

bizonytalanságot és eltünteti a bűnöket? És most Te harag nélkül tanúságként, mert hogy te irgalmas vagy, letekintettél hozzánk és megbocsájtottad gyarlóságainkat és elsüllyesztetted bűneinket a tengerek mélyébe, mint ahogy megesküdtél ősatyáinknak a régi időkben. Amire a szentek ezt felelték: Ő a mi Istenünk örökkön örökké, ő lesz a mi vezetőnk, vég nélküli világ. Amen. Allelúja. És így beszéltek a többi próféták is, megjegyzéseket téve az imáikból és a szentek követték Urukát Ament mondva. Allelúja.

IX.

1. De az Úr fogván Ádám kezét elvezette őt Mihály arkangyalhoz és a szentek serege követte Mihály arkangyalt, aki elvitte őket a Paradicsom gyönyörébe és szépségébe. És ott megismertetett velük két embert az ősi időkben, és akkor megkérdezték a szentek: Kik vagytok ti, kik nem voltatok velünk az alvilágban holtak, kik itt a Paradicsomban testben laktok? Akkor az egyik a kettő közül megszólalt: Én vagyok Hénok aki el lett ragadtatva az Úr szava által és ez velem Illés a Teszbita, aki az Úr tüzes szekeren lett elragadtatva, és attól a naptól nem ízleltük meg a halált, de fel lettünk vétetve az Antikrisztus eljöveteleig, hogy harcolhassunk ellene jelekkel és az Isten csodáival és meg leszünk ölve Jeruzsálemben, de három és fél nap múlva föl leszünk élve vétetve a felhőkre.

X.

1. Ahogy Illés és Hénok így beszélt a szentekkel, nézd, odajött egy másik ember szerény ruhában, a vállán a kereszt jelét viselvén, akitől a szentek megkérdezték: Ki vagy te - mert megjelenése olyan volt mint egy rablóé - és hogy van az hogy a válladon viszed a kereszt jelét? Ő felelt nekik mondván: Jól mondtátok, rabló voltam, és mindenfajta gonoszságot elkövettem a földön. A Zsidók keresztre feszítettek Jézussal együtt és én láttam a csodákat, amelyek a kereszt által jöttek, amelyen Jézus meg volt feszítve, és én hittem, hogy ő minden élő teremtője a mindenható Király és megszólítottam őt: Emlékezzél meg Uram rólam majd ha eljössz az uralmaddal! Amire ő elfogadta imámat és mondta: Bizony mondom neked, még ezen a napon velem leszel a Paradicsomban. Ezért adta nekem a kereszt jelét mondván: Viseld ezt és menj a Paradicsomig, de ha az angyal amely őrizi a Paradicsomot nem ereszt be, mutasd meg neki a kereszt jelét és ezt mond neki: Jézus Krisztus az Isten Fia, aki most lett keresztre feszítve, küldött engem. És amikor így tettem, mindezt elmondtam az angyalnak aki őrizte a Paradicsomot és amikor ő mind ezt hallotta, kinyitotta az ajtót, bevezetett és

elhelyezett a Paradicsom jobb oldalán mondva: Pihenj egy kicsit, mert Ádám és az emberiség atyjai be fognak lépni fiaikkal, amelyek szentek és igazak a győzelem után és a keresztre feszített Krisztus Urunk fölszállása után. Amikor meghallották a rabló szavait, a szent pátriárák és a próféták egy szóval mondták: Áldott legyen a mindenható Úr, a végtelenül jó dolgok Atyja, az irgalmasság Atyja. Te aki oly sok kegyelmet adtál a te bűnöseidnek és visszavezetted őket a Paradicsom gyönyörébe, a jó legelőkre. Ez a lélek legszentebb élete. Amen. Amen.

XI.

1. Ezek az isteni és a szent titkok amelyeket láttunk és hallottunk még mi is, Karinusz és Leuciusz, de nem lett megengedve nekünk, hogy elmondjuk Isten többi titkát, ahogy azt Mihály arkangyal szigorúan megparancsolta mondván: Elmegyel testvéreddel Jeruzsálemig és buzgó imádságban töltsd napjaitokat, kiáltozva és magasztalva az Úr Jézus Krisztus föltámadását, aki föltámasztott a halottaiból sajátmagával együtt. Ne beszéljete senkivel sem, de üljete mint a süketek ameddig az óra el nem jő és az Úr meg nem parancsolja, hogy nyilatkoztassátok ki az ő istenségének misztériumát. De Mihály arkangyal azt a parancsot adta, hogy menjünk a Jordánon túlra, a gazdag és termékeny területre, ahol sokan vannak akik föltámadtak velünk együtt Krisztus Urunk föltámadásának tanúiként. Három napig volt nekünk megengedve, akik a halottaiból föltámadtunk, hogy megünnepeljük a Pászkát Jeruzsálemben a szüleinkkel akik az Úr Krisztus tanúságaként élnek. Megkeresztelkedtünk a szent Jordán folyóban és mindegyikünk fehér tógát kapott.

Három nap múlva amikor megtartottuk az Úr Pászkáját, mindenki el lett ragadtatva egy felhőben és a felhővel fölemelkedtek a Jordán fölé és soha senki nem látta őket többé. De nekünk az lett mondva, hogy Arithmateába kell hogy maradjunk és buzgó imádságban éljünk.

Ez lenne mind az amit az Úr mondott, hogy kinyilatkoztassunk nektek. Imádkozzatek és bízzatek benne és vezekeljetek és lehet hogy megkegyelmez nektek. Legyen veletek az Úr Jézus Krisztus békéje aki mindannyiunk megváltója. Amen.

Amikor befejezték ezen dolgok írását, pár tekercs papíron, fölkeltek és Karinusz amit írt, Annás, Kaifás és Gámáriel kezébe adta. Ugyanígy Leuciusz amit írt, József és Nikodémusz kezébe adta.

Ezután hirtelen átváltak és rendkívül vakító fehérek lettek és többé senki sem látta őket. Írásaik egyenlőknek találtattak, egy betűvel sem kevesebb sem több.

Amikor a zsinagóga összes zsidója meghallotta Karinusz és Leuciusz csodálatos elbeszélését, ezt mondogatták egymásnak: Minden kétséget kizáróan ez Isten műve. És ezért áldották az Urat, a vég nélküli világot. Amen. És mindannyian megzavarodva és mellüket verve, reszketve és félelemmel eltelve mentek ki a zsinagógából és mindenki eltávozott saját otthonába.

Mind ezeket a dolgokat amelyeket elmondtak a Zsidók a zsinagógában és amelyek elhangzottak, József és Nikodémusz elmondták a helytartónak. Pilátus maga írta le ezeket a dolgokat Jézusról a nyilvános könyveiben az ő tárgyaló termében (praetorium).

